

Testovací rozhovor 1 s porodní asistentkou

Markéta: Tak jo. Hele, a já bych se tě prosím tě ptala teďka na nějaké věci. Neřeknu ti úplně přesně kvůli čeho, to ti řeknu potom za chvíli. A prvně by mě zajímaly nějaké tvoje věci, abys jako o tom úplně nevěděla, jo? Bude to do toho projektu Perinatální ztráty pro Unipu. Nikde nebudu zveřejňovat tvoje jméno, jenom anonymně nějaké, když tak přepiš si toho, co jsi říkala a tak. Nebo spíš budu vycházet, jako tvořit nějaké věci z toho, co mě budeš říkat. Tak. Jo, bude se to týkat té perinatální ztráty, kdyby to bylo, ještě ti chci říct, kdyby to bylo pro tebe nějaké psychicky náročné nebo tak, tak prostě řekni, že třeba nechceš odpovídat nebo tak, jo? Jo, tak, dívej se, kdyby ses měla vžít, to je taková nejlehčí otázka na začátek, kdyby ses měla vžít do nějaké perinatální ztráty, u které jsi byla přítomná, a měla by sis vzpomenout na věci, které ti u toho pomáhaly, i lidi, cokoliv, co prostě pro tebe bylo nápomocné během toho? Dokázala bys mi to nějak říct?

Respondent: Jakoby, když se vrátím do té perinatální ztráty jako zdravotník, tak co pro mě jako pro zdravotníka bylo nápomocné, jo? No, jako pro mě je třeba důležité, když se cítím jako... že mě ten kolektiv považuje za kompetentní u toho být samotná. Že mě nechají pracovat podle toho, co mám naučené a jaké informace mám, že mám jako volnou ruku.

Markéta: A stálo se ti, že jsi někdy neměla, že tě považovali za nekompetentní, když to tak zmiňuješ?

Respondent: Jako myslím si, že asi jo, když jsem třeba nastupovala, byla jsem tam ten první půl rok, a tak jako já už jsem ty kurzy měla, takže jakoby jsem to tak trošičku viděla asi i jinak, jako tak vlastně ta kolegyně používala ty typu, ty hlášky toho typu, že bude mít další miminko a tak a já jsem tam sice byla jako po škole půl roku, ale přišlo mi, jak by, že... Jako nechci to říct, abych zněla jakoby namyšleně, že... Ale že vlastně jsem se neztotožňovala, i když to byla jako zkušenější kolegyně, s tím co dělala, a ona vlastně, což chápu naprosto, tak tam jakoby chtěla být a nemohla mě tam nechat samotnou, že, když jsem byla jakoby nová. No tak a pak vlastně stejně s tou ženou komunikovala jenom ona a vlastně asi ani neměla šanci jako... Takže to bylo asi pro mě takové nejtěžší. Takže pro mě je důležité jako tohle, že... Mít jako prostor, být tam ideálně právě jakoby potom, co to lékař sdělí, že, který to má sdělovat, tak potom už mít jakoby prostor, asi já jsem možná taková samostatná, no takže být s tou ženou sama a vést to nějak sama. No.

Markéta: A nějaké věci, které ti pomáhají, jakože nějaké hmatatelné věci, jsou u toho?

Respondent: Já nevím, kam tím míříte, paní. No.

Markéta: Jakože jestli je něco, co třeba k tomu potřebuješ, aby ses cítila dobře, nevím. Používáte memory boxy, nebo nějaké letáčky, nebo seš ráda, když třeba někdo tam je s tebou. Tos teď řekla, že asi spíš ne.

Respondent: Jo, tak jako pokud má to oddělení ten memory box, tak to mně jako případně úplně jako must have, že. To by mělo být jako na každém pracovišti. Jako ty brožurky, já nevím, no, jako asi mít tam nějakou, ale já to mám, že, takže jako mít tam nějakou brožurku, ať si to když tak jenom rychle zopakuješ, třeba co jo, nebo co ne, nebo... Samozřejmě

nějaký ten postup, tak to taky jako máme vytištěné, pak takové ty právě v rámci toho oddělení, co se dělá s tím tělem a tak, tak to jakoby vždycky jakoby bývá, nebo já vám můžu říct, my to tady jako máme, takže kam voláš a jako... Možná by mi pomohlo mít tam teda ten telefonní jakoby seznam, kde by byl teda ten odstavec jako pro zdravotníky i pro ty ženy, jako to se taky všechno dá hledat na webu, no, ale to nám, jako u nás mi to asi chybí, že třeba, když bych jim chtěla zavolat toho nemocničního, možná i kaplana, nebo někoho z exteriéru, tak asi bych to nějak zjistila, ale zabralo by mi to zbytečně půl hodiny. Takže to by mi možná ulehčilo...

Markéta: Takže seznam na nějaké organizace myslíš pomáhající těm rodičům? Nebo myslíš teď konkrétně nějaké kaplany?

Respondent: Možná klidně celý seznam všech těch organizací, a nebo i toho nemocničního kaplana, jakoby v rámci nemocnice, což bych možná měla mít našprtané, já nevím, že? Jako takhle ti to třeba přes den ti to řekne staniční, ale takové věci se třeba dějou na noční nebo o víkendu, že? Takže...

Markéta: A je něco teda ještě kromě toho, co třeba tápeš někdy, když se to jako děje ta situace, tak jsou věci, které prostě, bys potřebovala vědět a nevíš je tak úplně tak z hlavy, protože se to prostě neděje tak často a musíš je vlastně třeba nějak dohledávat a tak. Tak jsi říkala ty kontakty.

Respondent: Tak jako vždycky si rádi otevřeme ten postup, třeba jak má být přichystané to tělíčko. Jakože někdy tam byla jakože, na kterou nohu se píše to jméno, nebo se tam ten náramek dává, na kterou ruku nohu, nebo co se má vlastně změřit, ale to se taky jako asi dá všechno u nás dohledat a asi to taky bude rozličné v rámci nemocnic.

Markéta: Takže vy máte ten takový, já nevím, představuji si to jako nějaký šanon s věcmi, které se týkají perinatální ztráty a to tam máte prostě a všichni ví, kde to je, ví, jak to používat a tak.

Respondent: Jo, máme tam i jako nějaké letáčky, které teda mně přijdou asi, že úplně nejsou už pět let třeba aktualizované nebo tak. Znáš i ty hezčí, které si kupuju sama, ale to už je o vedení.

Markéta: A to jsou letáčky teďka, které jsou pro rodiče, myslíš, které dáváte rodičům potom?

Respondent: Jo, máme tam nějaké pro rodiče, jako já vím, že jsem si pak ještě něco tiskla z webu, protože mně už pak i došly ty moje, tak jsem si něco tiskla.

Markéta: A které ty tiskneš, odkud, které máš ráda letáčky?

Respondent: Asi to bylo od té, ne, xxx (jméno porodní asistentky) asi ne.

Markéta: Ratislavová?

Respondent: Asi od té Ratislavové jsem to měla, ty se mi jako líbily, já jsem to měla od ní i

z toho kurzu. Asi by se mi možná i líbilo, kdyby v každé porodnici, nebo kdyby jsme v naší porodnici měli ten, takový ten pěkný bloček, co té ženě se může dát, jak se to jmenuje?

Markéta: Mému miminku.

Respondent: Mému miminku, no. A s tím vy taky nic neuděláte, že? To si musí koupit ta nemocnice že, jenže u nás se na to mě nikdo nezeptá, že jo? Takže to by se mi líbilo no a co bych ještě já tak jako potřebovala, no, pak jako já si myslím, že tam prostě nic není potřeba. Tam je potřeba, aby ta porodní asistentka měla čas, takže samozřejmě ideálně, aby kapacitně už neběhala jakoby mezi porodem, a aby jako se fakt věnovala jenom té ženě, rodící to mrtvé miminko.

Markéta: A má tohle někdo jako v hlavě, že prostě když se to děje, tak přijde staniční a řekne, hele, ty máš jenom tady tuhle paní, a vy všichni ostatní si rozdělíte ty ostatní? Myslí na to někdo, nebo?

Respondent: My jsme si to asi spíš jakoby mezi sebou vykomunikovali, nebo tak udělali, a hlavně jako ta porodnost stejně není tak veliká, takže jakoby zatím momentálně to jde prostě vyřešit, tak se věnuju jakoby jenom té paní. Jakože i třeba od holek to tak šlo, jako dříve se, věnuj se paní, a já tady budu prostě u těch rodících, a když bychom něco samy nestíhaly, no tak nám pomůžeš, že třeba, ale... Nebo doktorka, že by si stoupla ještě třeba k tomu porodu, nebo tak jako... Tak vždycky se to tak nějak jako přizpůsobuje, té dané situaci, no.

Markéta: Ještě mě napadá, když si říkala, že tebe se nikdo neptá na to, jaké letáčky bys tam chtěla a tak, tak kdyby třeba jsi chtěla ty vstoupit do té role, že by si chtěla, že by to bylo jako tvoje téma, o které se zajímáš, ta perinatální ztráta, chtěla by ses tomu nějak víc věnovat, tak kdybys tohle prostě řekla staniční, že by sis to ráda vzala na starost, myslíš, že by to byl jako problém, že by ti to nechtěla?

Respondent: Jo, jo, já si to říkala už tehda, po té škole, tam si myslím, já nevím, z čeho to vyplývá, prostě nedokážu si to popsat, takže... Vlastně to tak, jako jenom jsi to řekl, řekl jsi něco o tom kurzu, a nijak o to vlastně zájem nebyl, pak už to vždycky zase muselo přijít asi od někoho jiného, nevím, jestli to třeba z nějakého vedení přišlo, tak tam řešili nějaké ty košilky, že někdo bude šít, nebo se... Tak se koupily čtyři košilky, a od té doby nemáme ani košilky. A pak jsem byla už na mateřské, a po mateřské tam přišla kolegyně ještě z jiné nemocnice k nám dělat, a ta se teda o to začala zajímat a ta si zase pod nějakou... Já si myslím, že jsem ti to posílala tehda, že u nás jedna jako bude dělat tohle a tohle, protože ty jsi mi taky možná posílala něco, že bude možné si dělat nějaký kurz. Já jsem jim to i posílala vlastně do chatu, že možnost tady tohle, já nevím, jestli to bylo i zdarma, a prostě bylo mi vlastně řečeno, že ta kolegyně bude dělat prostě to něco jiného. A pak se na to chystáš, že ta na to bude zaměřená a bude pro tady tyhle případy tohle dělat. Ale myslím, že si to udělala a pak stejně jako by šla do ambulance, takže už u nás nedělá. Takže to je takové jako a nikdo se neptal, jestli by to chtěl dělat někdo jiný. Ale víš co. My máme prostě dva takové případy za rok, jo, takže asi jako kdyby jsme byli fakultní nemocnice a měli jsme takový měsíc čtyři, tak si myslím, že už by to jako se asi řešilo.

Markéta: Jo. Jako ono třeba v zahraničí do toho spadají i ty rané ztráty, jo, které prostě... Víím, že vy to neděláte na sále, ale děje se to asi na gyndě. Ale když máš třeba tu

bereavement midwife v xxx (název státu), tak ten systém funguje tak, že ona chodí i za těma ženama, které prostě potrácí v prvním a druhém trimestru. A vlastně je s nimi v kontaktu, dává jim všechny informace ohledně toho, jak to jako je.

Respondent: No to by se mi líbilo. K tomu my se nedostaneme z toho porodního sálu.

To my se tak jako okrajově vždycky dozvíme, že tam někdo třeba někdo je ve dvacátém týdnu, že ženě odtekla voda a že čeká na ten porod toho miminka. A jako mně by se to třeba upřímně jako asi líbilo. Víím, že třeba právě kolegyně vždycky říkají jako “ježišmarja hlavně, ať to jako na mě nevyjde ten porod toho mrtvého miminka”, tak třeba já to tak jako v sobě nemám, jo. Zatím se toho nějak jako nebojím, no. Je to tak, no.

Markéta: No, dívej, já ptám se tě proto, protože... Já jsem pracovala na tom konceptu bereavement midwife, teď v té perinatální ztrátě. Dělal jsem nějaké rozhovory s porodními asistentkami, jaké vlastně jsou jejich potřeby, jak to probíhá v různých nemocnicích, ve větších, v menších, ty ztráty a tak. Vyplynuly z toho nějaké jako potřeby a na základě toho já jsem teďka tvořila takovou brožurku, která vlastně by měla být, já mám takový zatím pracovní název, jmenuje se to “All-in-One pro porodní asistentku” a mělo by v ní být, jak kdyby všechno, co potřebuješ k té perinatální ztrátě vědět, to, co vlastně ty porodní asistentky mi říkaly, že často jako neví, jo, což mně přijde u vás jako super, že vůbec víš, že tam máte nějaký šanon s informacemi a tak, protože často ty nemocnice malé okresní, tak ty porodní asistentky říkaly: “ jo, my tam máme někde nějaký prostě šanon, nevíme pořádně kde, jsou tam nějaké věci neaktuální, je tam toho strašně moc, vlastně vůbec nevíme jako, co z toho té ženě máme říkat, co ne a tak.” Takže na základě tady toho já jsem zpracovala jako teďka aktuální informace, kdy budou tam nějaké jako komunikační věci, což vyplývalo nejčastěji z těch potřeb porodních asistentek, že když to třeba, ty třeba máš nějaký ten kurz, takže víš, co je třeba vhodné říkat a co ne, ale že často říkaly, že ani jako neví, že třeba některé věci nejsou vhodné říkat, nejsou si jisté tím, co vlastně říct můžou, tak raději neříkají nic, aby jako ještě nezranily tu ženu. Takže by tam byla nějaká jako stránka o komunikaci a takové jako fakt úplně praktické věci, jako že si to prostě “přijde mi teď paní, potrácí a já si to vezmu a podívám se na to a víím”. Víím, že třeba tady tyhle věty nemám říkat, tady tyhle věty jsou jako fajn říct. Potom tam budou nějaké jako sociální věci, jak má, kdo má, kdy má nárok jako přehledně v takové tabulce zpracované, kdo má nárok kdy na otcovskou, rodičovskou, jak je to s mateřskou, s pohřebním a tak. A potom by tam měly být...

Respondent: Kontakty nějaké?

Markéta: Jo, kontakty, a to je jako hrozně těžký, ty kontakty. Vlastně úplně nevím, protože, ty kontakty jsou hrozně jako místně specifické. Jsou organizace, které působí třeba jenom v Praze, jako když je to linka, tak to tam můžeš zavolat jako celorepublikově, ale pak jsou organizace, které fungují jenom v nějakých krajích a tak. Takže vlastně to úplně nevím, jestli tam, nebo jak to tam dávat, budou tam odkazy na náš web, na naše informace protože je máme jako aktuální, každoročně to aktualizujeme, ty stránky. No a vlastně chtěla jsem se tě zeptat, jestli je něco ještě tady z těchhle věcí, které ti přijdou důležité, aby tam byly. Když si představíš takovou brožurku, kterou by sis měla vzít, tak co bys chtěla, aby tam bylo?

Respondent: No, tak jako ty věty, co jo a co ne. Potom. Co jste říkala to druhé, že tam budete mít?

Markéta: Ty sociální otázky. Pohřebné...

Respondent: To je dobré. No vlastně, ty příběhy těch žen tam být nemusí. Když to je pro tu porodní asistentku. A... nevím, jestli by se to do toho dalo dát jako, že ona by si z toho mohla vytrhnout rovnou třeba tu kartičku na otisk paty, víš, jako že udělat to už jako namyšleně, že by tam bylo třeba, jestli to má být jako na jedno použití kartička...

Markéta: To ne, to má být právě jako, že dlouhodobé, ale říkala jsem si, že by v rámci toho bylo strašně fajn... já bych chtěla, aby to bylo jednak z nepromokavého materiálu, aby to bylo, já nevím, jak má Unipa třeba ty akutní stavy, víš, takový prostě voskový papír, tak něco takového, ať si to třeba jako komunitní porodní asistentky můžou nosit s sebou v brašně, je to prostě odolný, aby se to nezničilo. A hrozně by se mi líbilo, kdyby k tomu byl prostě takový třeba motýlek, víš, jako na označení dveří třeba v nemocnici, víš, že to často chybí v těch nemocnicích a když si to mají vytvořit a tak, tak vím, že to je prostě jako překážka, takže kdyby to jsme distribuovali s tím, to by se mi moc líbilo.

Respondent: Ale víš co, ten motýlek, no my jsme, my jsme též tak nějak u toho jako debatovali, co tam bude lepší a my jsme tam teda nakonec fakt dali tu xxx (jiný zástupný symbol), jako že nám to, že to takové, jako že to fakt každého napadne, že u toho motýlka, jako když si představím některé naše doktory, tak jsou fakt schopní i s motýlkem vlítnout na ten porodní box a nedojde jim to.

Markéta: Jako musí být celý ten tým poučený, jako co to znamená, že ten symbol, on je to jako mezinárodní symbol, je to pro perinatální ztrátu, je fialový motýl, jo, že proto se ten motýl používá, ale u nás to není tak zažitý, no.

(část obsahovala specifický postup dané porodnice, pro zachování anonymity smazáno)

Markéta: A tak to je takové dost specifické teda, že to máte takhle.

Respondentka: No a jakoby, když si to tak vezmeš, tak když ta žena třeba i jakoby potrací dvacátý týden na gynekologii, tak na tom oddělení tam máš taky patnáct pokojů. A některé ženy tam jsou po operaci, některá tam potrací a některá tam někdy tam fakt jsou třeba i ty nadstandardy poporodní, že, nebo záleží, no, tak zas tam to je taky blbé, že, že tam jako ta žena může slyšet pak to plakající miminko, no. Jako to se taky snažíme jakoby dělat, aby tam zrovna nebyla třeba ta hospitalizovaná žena s tím porozeným dítětem na té gynekologii.

Markéta: No, hele, a když by sis teda představila, že takový letáček existuje, jo, je to něco prostě, co se používá, je to zavedené, tak co způsobí to, že to vlastně začnete používat? Máš třeba zkušenost s něčím takovým, co se jako zavedlo takhle do praxe, nevím, nějaká informační brožura o kojení, kterou vám tam někdo přinesl, začali jste to používat?

Respondent: Jo, pozor, to jsme měli od té xxx (jméno fyzioterapeutky), myslím, něco a to bylo kolem toho jakoby halo, protože to všechno musí odsouhlasit nějaký náš právník, co my těm ženám dáváme, nebo co. Takže jsme to na šestinedělí nemohli rozdávat vůbec. A pak teda, jestli to prošlo přes nějakého právníka, fakt nevím, nebo jestli to jsou drby, tak pak už jsme to tam měli a mohli jsme to rozdávat. Musí to jít prostě od vedení, musíš tím nadchnout toho, kdo ti, jako, kdo ti, musíš nadchnout staniční nebo vrchní sestry.

Markéta: Takže nějaký osobní kontakt prostě s tím vedením.

Respondent: Asi jo, myslím si, že třeba naše vedení by nepřesvědčila žádná reklama, žádný příspěvek na Facebooku, ony Facebooky ani skoro nemají. Takže opravdu spíš si myslím, jako, že kdo na férovku prostě dojde, pozve je na kafe, nebo se nechá jimi pozvat na kafe. A ukáže jim ty, jako, letáčky, dá jim nějaké zdarma asi a pak jim třeba řekne, kde si je můžou objednat. A to je, jako, prostě nadchnout fyzicky. A kolik lidí se na tom podílelo, že se třeba dělal výzkum, že se dělaly rozhovory, že to je teď nejnovější a, jako, by fakt je, jako, přesvědčit.

Markéta: Takže ten letáček od té xxx (jméno fyzioterapeutky) je něco, co teda používáte?

(část obsahuje specifické informace typické pro dané pracoviště, pro zachování anonymity smazáno)

Markéta: No, protože zase řešíme to, jak tako distribuovat. My už jsme nějaké materiály vytvářeli a právě jsme zjistili, že není úplně cesta, kdy jsme to, jako, poslali zdarma úplně všem v porodnici na kontakty, které jsme si našli, prostě vždycky nějaká vrchní sestra, nebo tak. A pak je kolegyně po dvou měsících obvolávala všechny ty porodnice, jestli to mají, jestli to používají a tak. A jako většina řekla, že buď to vůbec nemají, buď se to k nim vůbec nedostalo, nebo to nepoužívají, neví, kde to mají, nebo jsme se s nima vůbec nespojili. Takže právě řešíme, jak to jako udělat, aby to bylo něco, co se jako zavede. Já mám takovou vizi, já teda končím teď v té perinatální ztrátě, to nevím, jestli jsem ti říkala, takže bude volné moje místo, kdybys měla zájem. Bude výběrové řízení na novou porodní asistentku, kde budu pravděpodobně. A mám takovou vizi, že potom by bylo ideální, kdyby jako ta porodní asistentka s tím měla nějakou, buď malou přednášku, nebo školení a jezdila s těmi materiály do těch konkrétních porodnic, učila je s tím pracovat, říkala jim prostě, co tam je za informace, protože když to právě pošleš, tak někdo si to jenom projede a někde to schová do šuplíku, nebo to dá někde na stoleček, na nástěnku. Ale že vlastně potřebuješ ukázat, jako je to něco, co si máte vytáhnout, když se to děje, jsou tam tady ty, tady ty, tady ty informace, jsou tam třeba nějaké odkazy v QR kódech, kam vás to vede a tak, protože když vlastně někoho proskolíš, tak je větší pravděpodobnost, že to bude používat. No, takže třeba kdyby bylo něco takového, tak to si umíš představit, že by se mohlo ujmout?

Respondent: Jo. A ještě musíte dovézt koláčky.

Markéta: Aby tam vůbec někdo přišel, že?

Respondent: No, ale ono to na jednu stranu fakt není vůbec špatné, protože si představ, že k nám třeba přijede od nějaké firmy ta paní s těma koláčkama a vozí je fakt dobré. A ona jich teďka doveze třeba 20 nebo 30 a na té denní, když ona tam přijede, tak je tam třeba jako by 10 lidí, jo? Takže oni sežerou 10 těch koláčků. No a já přijdu na noční a já bych se o tom vůbec nedozvěděla, co se tam na té denní dělo, ale já vidím ty koláčky. A já říkám "jé, od koho máme ty koláčky?" A oni mi řeknou "jo, byla tady tahle a tahle, s tímhle a s tímhle, no a když tak je to na parapetu ty letáčky, jo?" Takže já si vezmu koláček a vlastně, když mě to zajímá, nejsem asi vyhořelá, tak si vezmu ten letáček a ještě se něco dozvím nebo mi to řeknou, co říkala zajímavého, jo? Tak vlastně já si myslím, že to není jakoby úplně jako

úplatek, ale vlastně ona si tu pozornost vlastně asi toho, že tam byla jako prodlužuje tady tímhle.

Markéta: To je dobrý, ty jo, to mě nenapadlo takhle vůbec. No, ale prosím tě, a co teda konkrétně myslíš? To jsou nějaké jako dealerky nějakých léků, pomůcek a tak, nebo?

Respondent: No, jo, tak třeba tam byla s tou Angustou, ne? Myslím, to se pije jako na vyvolání, že to není ten Prostin. Potom si myslím, ještě s tím Blood Cord Center na ten odběr té pupečnickové krve, ale jako asi jezdí i jakoby více takových nějakých... spíš léky. Takže když uděláte muffiny s fialovými motýlky, tak budou všichni vědět.

Markéta: Tak budou všichni vědět...No a napadá tě ještě něco k tomu, jak by to mělo vypadat, jakože jestli se ti líbí to, že by to byl nějaký odolný materiál, skládací, já si spíš představuji nějaký menší formát, aby to bylo jako po ruce, aby to třeba i ty komunitní porodní asistentky mohly nosit s sebou?

Respondent: No asi A5 bych zvolila a kroužky..., asi kroužkovou vazbu ne, asi jako normálně takový sešitek, nebo... mě se spíš než takový ten od té Unipy, ten tvrdý lesklý, kdyby takový ten matný, jak je to jenom takové potažené, že třeba když se to namočí nebo od krve pokape, tak to jako otřeš, ale furt je to takové. Víš, co myslím?

Markéta: Asi ne.

Respondent: Co?

Markéta: Asi ne.

Respondent: Já tu teď nemám nic po ruce takového. Normálně jako sešit, akorát ta vrstva je taková matná a tvrdší, ještě ten průhledný, jakoby. Obal.

Markéta: Nevím, ale to se podívám, to určitě bude, jako když to budeme řešit s nějakou tiskárnou, tak oni budou mít nabídku těch povrchů.

Respondentka: Já jen vypnu tu kameru, to položím... tak.

Markéta: Dobré, hele.

Respondentka: Tak nevím, jestli jsem ti řekla dneska vlastně něco užitečného.

Markéta: Jo, řekla jsi mi hodně užitečného. Ještě jsem se tě chtěla zeptat k tomu konceptu bereavement midwife. Umíš si představit, že by to, kdyby existoval nějaký kurz, který by tě opravňoval, který by ti vlastně jako porodní asistence zvedl kvalifikaci, to znamená, byl by to nějaký akreditovaný kurz třeba na NCONZO, nebo něco, jak má xxx (jméno lékaře) prostě, že ho absolvuješ a zvedne se ti kvalifikace, můžeš podávat nalbuphin bez indikace. Tak něco takového, že vlastně by to bylo jak kdyby něco, kde můžeš růst na nějakém profesním žebříčku porodní asistence...

Respondent: Takže jako vyšší platovou třídu.

Markéta: Že co?

Respondent: Tu vyšší platovou třídu jenom.

Markéta: Třeba, ideálně, zvedne se tím i platová třída. Umíš si představit, že by to fungovalo i v takové nemocnici jako jste vy, taková malá, kde se to prostě děje dvakrát za rok, ale zároveň, že by do toho třeba spadaly i ty rané ztráty, že by to byla prostě kontaktní osoba, která, když se to děje na gynekologii, tak tam prostě za tou paní jde, řekne jí, co jí bude čekat, bude s ní třeba i v kontaktu jako potom... Tak to funguje v té xxx (zahraničí), že ta porodní asistentka jí kontaktuje třeba na konci šestinedělí, zavolá, jak se jí daří, jak to zvládá.

Respondent: Takže by to třeba mohly dělat i externě porodky, co mají tenhle certifikát a dělat to na dohodu. Jo třeba?

Markéta: To už jako záleží na té nemocnici, jak by si to udělala. V té xxx (zahraničí) to je většinou jako zaměstnanec té nemocnice a dělá to jako na full time i v těch malých nemocnicích. Právě protože do toho spadají všechny ty ztráty a ona řeší zároveň... Oni tam nemají jak kdyby tu sociální pracovníci, protože u nás ještě za ženou vždycky jde ta paní z té sociálky, že, která s ní řeší tady ty věci, ale tam to dělá všechno ta porodní asistentka. Takže řeší všechno to papírování a tak. Já právě úplně jsem v tom taková zacyklená, nevím jak by se to dalo přenést do našeho prostředí, protože u nás je to prostě tak jako jiný, a ty porodní asistentky mají primárně trochu jiné ty kompetence než tam. Ale hlavně by se mi to líbilo, mně to přijde vlastně úplně úžasné, a takový jako model péče, který mně přijde jako top k následování.

Respondent: Víš co, jako mě... jako u nás by to asi fakt nikoho neuživilo ani na ten úvazek, ale já si umím představit, že by právě nebylo špatné jako být taková porodní asistentka třeba pro kraj nebo jakoby nabídnout tu práci na dohodu třeba těm menším nemocnicím. Jako fakultka, ta má svůj systém, že, ti tam mají prostě na to svoje, ti by uživilí na ten úplný úvazek, si myslím, tu jednu porodní asistentku. Je třeba taková jedna, co je na telefonu právě pro xxx (název 3 měst). Nebo xxx (název města) by si to tam zvládl asi taky nějak to...No nezní to úplně jako špatně.

Markéta: Jo, to mě přijde i hezký, že vlastně říkáš, že by to byla jako jedna pro kraj a vlastně že by to mohlo fungovat i v rámci té poporodní péče, že, protože i ty ženy po ztrátě mají nárok na tu poporodní péči komunitní teďka. Takže to by šlo taky do toho zakomponovat, že vlastně by byla porodní asistentka, která se specializuje tady na tohle a když ta nemocnice bude mít takovou ženu, tak by kontaktovala primárně tady tuto porodní asistentku.

Respondent: Jo. A takový nějaký větší certifikát by byl důvěryhodnější i pro ty komunitní porodní asistentky, protože pro ty nemocnice, ty komunitní porodní asistentky oni furt jako neví ani, co my děláme, nebo tak, takže pro ně jsme jako nějaké dudy jenom. A když ona by fakt měla už nějaký jako xxx (jméno lékaře) certifikát, tak tady by by měla jakoby větší šanci, že ji osloví ty nemocnice.

Markéta: Dobře, hele, za mě to je asi všechno. Děkuju za tvůj čas.

Já si vypnu už ten mikrofon, jo?

Respondent: Ano..

Markéta: Jsme to zvládly, 32 minut, super.

Respondent: Super.

Testovací rozhovor 2 s porodní asistentkou

Respondent: Takže asi úplně první, co bych od toho očekávala, nebo co bych chtěla vědět, nějaké takové ty základní rady, body, jak komunikovat s těmi klienty. Klidně bych si dokázala představit něco, co neříkat, co říkat. No takové ty prostě fakt úplně, aby jako teoreticky, aby i ten, co fakt vůbec nic neví, aby se na to prostě podíval a tam ho to tak jako trochu bouchlo do očí. Takové ty, no asi mě napadá něco neříkat, takové ty stupidní komentáře. To by asi bylo něco, co bych chtěla vidět fakt jako úplně na první dobrou, když to vezmu do ruky a otevřu. Potom v další řadě bych asi chtěla informace, teďka přemýšlím, jestli by tam bylo fajn. Možná na druhé řadě mít takové ty nějaké informace jako kde ty věci najít prostě na tom oddělení. Což chápu, že se asi obecně dát úplně nedá, ale pokud by se k tomu třeba dával, já nevím, memory box nebo něco, tak jestli by se dalo vymyslet prostě nějak obecně. Nebo by tam klidně mohlo být prázdné políčko, ať si každé prostě to oddělení dopíše "Memory boxy najdete".

Markéta: A to je něco, co třeba jako nevíš, když pracuješ na tom oddělení? Jako, že ti to neřeknou, neřekne ti to staniční, když tě přijímá?

Respondent: Vzhledem k tomu, že jsem dělala v tom, tak vím, že to ne vždycky je absolutně jasné úplně pro všechny. Jako, že se to předává, ale třeba i tím, že se to nepoužívá často, tak ti lidi potom si nejsou jistí. Což třeba chápu, že když jsou perinatologická centra a ta smrt je tam prostě více častá, tak se to podle mě stane míň. Ale když jsou to ty vlastně menší porodnice, tak tam to kolikrát ví, ale prostě...

Markéta: A tím, kde ty věci reálně jsou, myslíš memory box konkrétně a pak ještě nějaké další věci?

Respondent: Klidně jakékoliv, jo, jak jsou různé protokoly, že jo, oznámení o úmrtí. Prostě každá porodnice má něco svého...

Markéta: Kde je prostě ten šanon s těmi věcmi.

Respondent: Což chápu, že asi nepůjde prostě obecně, ale klidně bych si dokázala představit, prostě mít tam nějaké volné pole. "Tak tyto věci ve vaší porodnici najdete."

Markéta: To já bych si třeba představila, že to v té nemocnici prostě visí na nástěnce. V případě perinatální ztráty najdete ve třetím šuplíčku prostě.

Respondent: Jo. Nebo.

Markéta: A není to tak.

Respondent: Podle mě to nikdo takhle nemá. Třeba xxx (okresní nemocnice) nemá žádnou nástěnku. Teda mají nástěnku, ale tam mají kraviny. Sorry.

Markéta: Kdo má dneska svátek. Dneska má svátek Květa.

Respondent: Přesně tak. Jako vlastně dokážu si představit, že když to má být nějaký takový letáček, který vlastně by měl tu funkci, že je univerzální pro všechny, takže vlastně kdo...Že bude vždycky někde, kde se dá fakt jednoduše najít. Že si ho kdokoliv může vzít do ruky a vlastně tam jakoby získá veškeré informace. Tak trochu bych tam očekávala, že tam teda budou i ty informace jako i pro to mé oddělení. Takže mít tam třeba nějaké prázdné místo a prostě tam fakt napsané..."dokumenty najdete v tomto šanonu". Prostě fakt jenom prázdné, ať si to tam každé oddělení nebo prostě fakt jako má možnost třeba dopsat. Jo, nebo něco takového. Prostě chápu, že to nejde udělat univerzálně na jeden letáček pro všechny. Jakoby.

Markéta: To chápeš dobře. Ale umíš si představit, že tam je to místo prostě na to vyhrazené.

Respondent: Určitě potom nějaké takové ty základní informace o těch prostě pohřbech, ať... ideálně nějak aktualizované, buď to mít napsané a případně pod tím nějaký odkaz. Prostě absolutně nejnovější verzi najdete tady, a nevím, třeba QR kód nebo něco, že si to fakt můžou načíst. Protože chápu, že se budou aktualizovat, ale taky rozumím, že ne všichni budou schopni si to, jako dbát na to, že budou mít tu nejnovější verzi. Tak klidně i jakoby takhle odkaz může být, kde si to můžou zkontrolovat online, že mají tu nejnovější, ale mít tam prostě základní informace o tom, co vlastně můžou ti rodiče, co mají za možnosti a tak.

Markéta: A když by tam třeba bylo, teďka konkrétně na co narážím, je, že nemocnice to často nenabízí tu možnost toho pohřbu, nebo to ani často sami neví, že třeba žena, i když je to potrat ve 12. týdnu, tak žena má nárok jako na potrat, když by tam ta informace byla a ty bys to nabízela aktivně těm klientům, cítila by ses jako komfortně v té nemocnici, i když by to třeba nebyla jako všeobecná praxe?

Respondent: No, vzhledem jako k tomu, jakou práci dělám, já asi ano, protože jsem zvyklá jako jít i proti protokolům a vnitřním řádům a říkat ženám reálně na co mají právo, i když je to třeba v nesouladu s vnitřním předpisem nebo něco takového. Takže já asi jo, být zaměstnaná...Stejně jsem to dělala, takže...Stejně jsem tam ženám říkala, že můžou dělat, co chtějí jako v úvozovkách, že jo.

Markéta: Jako mně zase přijde nesmyslný to tam vůbec nenapsat, když vlastně ty ženy ten nárok na to mají, ale vím, že reálná praxe je taková, že se to vlastně nenabízí těm ženám.

Respondentka: Já si myslím, že by se to dalo vyřešit jakoby nějakou, jako racionální prostě, jak to tam měl ten letáček napsané..."Ženy mají právo", vnitřní řád, prostě každá nemocnice má jiný vnitřní řád.

Markéta: A myslíš, že v nějakém vnitřním řádu je, že prostě "nenabízejme ženám možnost pohřbu"?

Respondent: Ne vnitřní řád, ale prostě, já nevím, jak se tomu říká, že záleží na praxi, že jo, té nemocnice, jako to přece nejde nenabízet, že jo. Nebo já teďka, možná mi chybí informace, ale pokud ta žena si přeje vlastně ten pohřeb jako sama, tak...

Markéta: Tak to je jasné, ale v momentě, kdy ta žena to neví, jakože většina žen prostě to neví vůbec, že můžou vypravit ten pohřeb, pokud se o to nějak aktivně nezajímají, tak když

jim to ten personál neřekne, tak to pak třeba zjistí jako po letech, že? Nebo na nějaké terapii, že třeba často to ty ženy jsou z toho smutné, že neví, kde to dítě skončilo, řeší to a pak vlastně zjistí, že měli nárok na ten pohřeb.

Respondent: Tak proč by to mělo vadit, že vlastně ta nemocnice to ale dělá jinak?

Markéta: No, vadit by to mohlo, já nevím, no. Já si jako umím úplně představit, že to změní jako tu všeobecnou praxi, že se to prostě těm ženám bude nabízet. A nemyslím si, že většina žen si to bude přát jako pohřbívat děti ve 12. týdnu, jo. Ale jsou určité ženy, které to budou chtít.

Respondent: Za mě úplně v pořádku a když by to bylo přes nevím jaké předpisy vnitřní nebo takhle, tak jim prostě říct, že na to mají právo. A prostě potom k tomu praktické věci, jakože takové to “hele však si můžete to miminko pohřbít sama, kde chcete, nashle”, jako je málo, že.

Ale prostě mít tam i napsané “můžou tohle, na tohle mají právo”, v tomto případě ideálně nevím “kontaktujte pohřební službu” nebo, aby ta žena věděla, co teda vlastně má dělat. Případně zase, dokážu si představit klidně tam mít volné místo, aby si tam potom nemocnice mohla napsat třeba, nevím, nejbližší pohřební službu.

Markéta: Právě ze zákona nemůžeš doporučovat konkrétní pohřební služby.

Respondent: Aha, tak nic. Zajímavé. Proč ne?

Markéta: Nevím. Jakože je to, jak kdyby státní instituce šla na úřad a oni by ti doporučili jednoho architekta na postavení domu. To by bylo trošku...

Respondent: Jakože pohřebnictví, to není státní?

Markéta: Není, doporučuješ soukromý subjekt.

Respondent: Už rozumím. A to víš, to bych si myslela, že pohřebnictví musí mít nějakou i...

Markéta: To jsou soukromé firmy.

Respondent: Takže třeba pokud prostě žádný soukromník si v nějakém městě neotevře pohřební službu, tak mají všichni smůlu, ten stát s tím nic neudělá?

Markéta: Tak... to musí vykrývat ostatní pohřební služby. To je zajímavá otázka.

Respondent: Ne, v pohodě, ale to není teďka téma, takže můžeme klidně polemizovat později.
Zajímavé. Dobré.

Markéta: No, a napadá tě ještě něco, co by tam bylo, jakože třeba si říkám, jestli by byly relevantní ty sociální věci, jakože jestli má nárok na otcovskou a tak.

Respondent: Jo, určitě.

Markéta: Řešíte to taky vy s těma ženama v nemocnici, nebo tam vlastně vždycky za ní přijde nějaká sociální pracovnice, že? Ale oni se na to možná ptají.

Respondent: Většinou chodí, ale stejně se na to kolikrát jakoby ptají. Tak to si myslím, že mít tam i tuhle informaci obecně. Ať jako se může dát nějaká obecná odpověď, ale potom konkrétně klidně. Styčná osoba, nebo...

Markéta: Ono jako v úplně ideálním světě to má na starost všechno ta bereavement midwife, že? Která prostě za to rodinou přijde, je to jeden člověk a má všechny tady ty informace.

Respondent: Jak jsi říkala to slovo?

Markéta: Bereavement midwife.

Respondent: Bereavement?

Markéta: Bereavement. Bereavment.

Respondent: Aha...

Markéta: Je to jak kdyby porodní asistentka pro pozůstalé se to překládá do češtiny.

Respondent: Jo, husté.

Markéta: Oni na to mají přímo v xxx (název státu) jako, že to je prostě pozice, do které můžeš se dovzdělat tak, jak u nás máš. Není to jako na univerzitě, magisterský ten...ale můžeš si dodělat nějaké kurzy akreditované a pak máš přímo pozici, na kterou tě přijímají do nemocnice. Jakoby bereavement midwife. Jsi s tou rodinou, a to se mi hrozně líbí, že ona je s tou rodinou v kontaktu jako i potom, víš, že třeba se jim ozve na konci šestinedělí, za rok prostě pošle kondolenční papírek. Když ta žena třeba otěhotní podruhé, tak se jí často jako ozve jako kontaktní osobě. Takže tak no. Ale to je ještě dlouhá cesta.

Respondent: To teda. Jo, to určitě. Taková ta... jakože základy o tom pohřbu, ale potom i ty sociální věci. No. Mateřská, rodičovská, nevím, co všechno tam.

Markéta: No a stalo se ti někdy, že když jsi pracovala na oddělení, tak že by jsi dostala nějaký materiál, který by měl podobu jako otištěnou, s kterým by jsi fakt jako pracovala, který by byl tak, že bys ho jako používala a že by nezapadl někde v šuplíku?

Respondent: Hele tím, že jsem fakt dělala v té menší porodnici, tak vlastně jako s potraty a tak jsme se nesetkávali, protože to se řešilo.

Markéta: To může být úplně jakékoli téma, prostě cokoliv jiného.

Respondent: Chtěla jsem říct, že to, co se řešilo jako na oddělení, na sále, to naštěstí taky nebylo tak časté, ale věděla jsem, že vlastně jenom na tom sále jsme měli, měli jsme prostě letáček, který byl více méně furt na tom stejném místě, ale že by se nějak jako frekvenčně

používal, to asi úplně říct nemůžu.

Markéta: Teď myslíš jako k perinatální ztrátě?

Respondent: Jo.

Markéta: Jo, a já myslím jako celkově, protože přemýšlím nad tím i tak, jestli opravdu se to jako bude používat, a nebo jestli se stane to, že to prostě nějak rozdistribujeme do těch nemocnic, což je taky další věc, jestli jako. Máme zkušenost, že když to prostě pošlem na adresy všech porodnic, tak většina ani neví, že jim tam něco přišlo, takže je potřeba s tím pracovat jako individuálně, domluvit si schůzku, udělat nějaké malé školení, rozdat jim ty věci, ukázat jim, jak se s tím pracuje. A potom prostě to má nějaké využití pro to oddělení. Ale my jsme právě takhle úplně na začátku, když vznikla ta linka, tak jsme poslali takové jako materiály, které jsme měli do všech porodnic. A jedna kolegyně potom obvolávala třeba za měsíc zpětně, ne všechny nemocnice, kterých je 82, nebo kolik je těch porodnic. Strašně moc. A většina vůbec nevěděla, že jim tam něco přišlo, nebo že to někde mají, nebo prostě jo, má to prostě staniční sestra, ale my jsme to vůbec neviděli a tak. A to byly jako fakt praktické věci, které jsme mysleli, že ty porodnice začnou používat. No, takže řeším vlastně, jak udělat to, že když ti tam přijde tady takový materiál, tak jestli máš zkušenost s nějakým takovým materiálem, který se fakt začal využívat. S kterým se nestalo to, že by prostě zapadl někde v šuplíku.

Respondent: No.

Markéta: Co bylo to, že prostě...

Respondent: No přemýšlím, co bychom teda určitě používali, jakoby fakt, že i ty, co byly hodně proti jakýmkoliv změnám, tak si zvykly, tak byly prostě otisky nožiček po porodu. To jsme měli přímo na příjmu. Všichni věděli, kde to je a používalo se to pravidelně. Nebyla to ale žádná dokumentace ani nic. A potom my jsme teda měli fakt jakoby nástěnku.

Markéta: A co udělalo to, že to začali používat, i když s tím třeba nesouzněli? Jakože někdo řekl, že to musí používat?

Respondent: Ne, já si myslím, že to šlo prostě s tím davem. Že jako většina z nás to měla, že nás to prostě bavilo a dělalo se. A že vlastně potom jako takové, no, že ten prostě dav je jakoby strhnul s sebou. Víš? Jakoby ten kolektiv. Že vlastně, já si myslím, že v tom asi viděli takovou tu, jakoby fakt jakoby tu pozitivitu, to dobré, ale hlavně to pro ně, jakoby, nemělo tolik práce navíc.

Markéta: A ten, kdo to zavedl na to oddělení, jste byli vy, anebo to byl nějaký vedoucí, vrchní sestra, staniční?

Respondent: Ty jo teďka nevím. Ty vlastně, já si myslím, že jsme s tím začali my, že jsme to chtěli dělat. Ale že potom to jako zařizovala staniční, jako ty razítka a kartičky a tak. Ale že jako ten prvotní nápad si myslím, že přišel od nás, pokud nekecám. No a vím, že potom my jsme teda měli i vyloženě takovou nástěnku, kde jsme měli tady ty informace, co používáme nejčastěji, což byly prostě taková ta klasika: telefonní čísla, rozpis antibiotik. Tady to, co si

prostě lidi úplně nepamatují, ale víme přesně, kde to najít.

Markéta: Takže to bylo prostě něco, co viselo na nástěnce. Bylo to jasně, všichni věděli, kde to je. Mohli se na to podívat.

Respondentka: Jo.

Markéta: A zažila jsi někdy ty perinatální ztrátu, u které jsi byla v nemocnici nebo ne?

Respondentka: Jo.

Markéta: A kdyby ses zkusila vrátit do té situace, tak co bylo to, co ti třeba pomohlo v té situaci?

Nebo ses cítila jako, že nevíš úplně, co děláš?

Respondent: Totálně jsem se cítila, že nevím, co dělám. Úplně jsem se cítila, že jako úplně nepatřičně, že jsem jako si uvědomovala tu těžkost a náročnost té situace a nechtěla jsem ji ještě zhoršovat svým chováním. Takže toho jsem si byla jakoby až hyper vědomá a možná i to mi způsobilo kolik stresu. A hlavně teda já jsem tam měla brutální problém prostě s komunikační bariérou, protože žena nebyla Češka. A co mi pomohlo nejvíc, bylo asi až po tom porodu, když jsem šla prostě na supervizi porodních asistentek. Protože v té práci se mi té podpory moc nedostalo. Jsem došla druhý den na noční a: "slyšela jsem, že jste měli...to je smutné, to se stává...a co bylo k obědu?"

Markéta: To je drsný.

Respondentka: Jakože bylo hezké, že prostě vyjádřili tu sympatii, ale vlastně to bylo úplně...

Markéta: Málo.

Respondent: Jo, přesně no.

Markéta: To je hrozně důležité, no jakože i po tom nějaký debriefing, že, rozebrat tu situaci. To mě třeba překvapilo, když jsem byla jako studentka, ale nebyla to úplně perinatální ztráta, byl to nějaký fakt hodně komplikovaný porod a já jsem si říkala, dobře, ale jak se to stalo? Kdo prostě to udělal? A čekala jsem, že to teď jako skončilo a že se všichni seberem. Půjdeme si někde sednout a pobavíme se o tom. A nikdo nic. A já vím, že jsem si tam prostě říkala "tak kdy se o tom pobavíme, co se bude dít teďka"?

Respondentka: Kdo mi to vysvětlí? Kdo mi řekne, že to, co cítím, je v pořádku?

Markéta: No. Já jsem tam viděla i nějaké pochybení nebo tak a úplně jsem si říkala, že to přece musí rozebrat tu situaci spolu. A nikdo nic. To vím, že pro mě byl úplně wow.

Respondent: Na tom našem pracovišti přímo jako ten přístup primáře byl "to se stává, s tím se smiřte a hlavně už se o tom nebavte."

Markéta: V xxx (název města)?

Respondent: Ne, v xxx (název města).

Markéta: No, ty jo. A třeba ani kolegyně tě nějak během toho, nebyla jsi tam sama, asi, ne? Když se to dělo?

Respondent: No u toho porodu jo, protože to bylo ještě tak jakoby na konci covidu a tak, takže jsme vlastně měli jako připravenou izolaci, takže jsme ji vlastně vzali tam. Nevím, jestli někdo byl další na sále, ale prostě aby byla co nejvíc, jako od nějakého křiku dětí, miminek a tak.

A tam jsem s ní byla sama, jakože nebyla jsem reálně v izolaci, takže jsem mohla chodit tam a zpátky, tam jsem tenkrát u toho měla velkou podporu jakoby doktorek. Protože vlastně jsme měli, že jedna porodní asistentka se stará o jednu ženu, takže jsem tam jako u ní primárně byla sama. A tam jsem měla podporu jako těch doktorek, které jsme tam měli skvělé.

Markéta: A to byla tvoje první ztráta?

Respondent: Více méně jo. Zažila jsem ještě ztrátu předtím, když jsem jakoby končila službu a přišla paní jakože na konci porodu. Protože se jí něco nezdálo, tak ji vzala na ultrazvuk a zjistila, že je zamklé. A já jsem prostě, když to řeknu blbě, ze zvědavosti tam jakoby zůstala, ale to bylo takové, že to miminko se nenarodilo na sále, oni museli odjet na operační sál. Že bylo tak jako zmacerované, že prostě, že jakoby se nenatlačilo do těch porodních cest. Že bylo už dlouho mrtvé. A to vlastně tím, že jsem byla po službě, tak jsem vlastně, že operace trvá, tak jsem jako odjela, odjela jsem domů. Takže tam jako jsem se s tím setkala, ale nebylo to takové to vyloženě... Tady ten porod, co jsem měla, tak to jsem byla vyloženě jako ta hlavní primární porodní asistentka.

Markéta: No a kdyby ses ještě jako vrátila do té situace, tak co by bylo to, co by ti jako pomohlo v té situaci? Úplně cokoliv. Aby ses mohla cítit jako jistě v tom, co děláš.

Respondent: Já si myslím, že by mi asi nejvíc pomohlo prostě mít jako zkušenosti, protože, nebo ani ne zkušenosti, ale nebýt v té situaci úplně poprvé.

Markéta: Ale to někdy je poprvé.

Respondent: Prostě...

Markéta: Jako mě třeba udivuje, že jsi v tom byla vlastně poprvé a nikdo tě třeba jako zkušenější nepodržel nebo ti jako neradil. Nebyl tam jako pro tebe, víš.

Respondent: Já jsem měla koho jako se zeptat a tak, jo. Ale vím, že... Já si teďka nepamatuju, s kým jsem přesně na té službě byla, ale vím, že jsem tam byla takhle jakoby s někým prostě, kdo je jako takový větší flegmatik. Jo? A myslím, že se mě jako zeptali, jestli k tomu chci chodit já nebo ne, že tam to jako bylo a že já jsem řekla ne, že chci, že prostě vím, že to k té práci patří a že... Že si prostě nebudu moct vybírat vždycky. Takže jakoby v tomhle jsem tam tu podporu cítila, ale ne prostě, že by mě někdo vyloženě jako vedl nebo tak. Ono hlavně ten porod samotný, nebo v průběhu toho porodu, to jsem necítila, že potřebuji tolik té

podpory, spíš jakoby fakt potom. Protože vlastně bylo strašně zvláštní jakoby být u porodu a neposlouchat ozvy. Jakože bylo to ulehčení, ale zároveň to bylo strašně divné. Jakože fakt extrémně divné.

Markéta: A byla tam sama ta paní, nebo tam měla někoho?

Respondent: Ne, byla tam sama. To totiž, ve čtvrtek začala válka a tady ta, to byla Ukrajinka, z utečeneckého tábora..

Markéta: Ty brd'o.

Respondent: Takže to bylo náročné, že její muž byl pryč, ona přišla první jenom jako s překladatelkou, pak neměla ani tu u toho porodu. A co mě na tom třeba jako nejvíc štvalo, tak byla přesně jakoby ta stupidita toho systému. Kdy prostě my jsme se teda domlouvali, jestli chce počkat do zítra, nebo jestli ten porod vyvoláme rovnou a tak. A tím, že ona se jako rozhodla, že rovnou, tak potom samozřejmě prostě v systému my musíme vědět nějaké věci. Staniční tam byla úplně šílená, jakože taková úplně "věci se musí dělat tak, jak se musí dělat". Takže já prostě, když už měla rozjeté kontrakce, tak jsem se jí prostě šla ptát, jako na Google překladači, jestli chce pohřbít své dítě, nebo jestli to můžeme udělat my. Jako za toho porodu mezi těma kontrakcema.

Markéta: A proč to muselo být za toho porodu?

Respondent: Protože to potřebovali vědět. A to je takový ten boj s tou stupiditou toho systému.

Markéta: Protože ze zákona na to je samozřejmě 96 hodin, že od porodu. Pokud se narodí dítě, tak žena má 96 hodin, na to se rozmyslet, jestli pohřeb chce nebo nechce.

Respondent: No a prostě tam jako přišli, že ať se ptám rovnou. A to ještě bylo takové, že jsem se jí šla zeptat já, protože prostě ta staniční tam nakráčela na ten pokoj, že se jí jde ptát. A já říkám, xxx (jméno porodní asistentky), co chceš? Prostě nechod' tam, já se jí zeptám. "No potřebuji vědět, jestli chce pohřbít miminko nebo ne."

Markéta: Tak to je těžký, no.

Respondent: To je takový ten boj s větrnými mlýny.

Markéta: A umíš si představit, že kdybys v tu chvíli měla ten dokument, tam by stálo prostě, že žena má nárok ze zákona tady na tu lhůtu rozhodnout se o tom.

Respondent: Bylo by to určitě mnohem jednodušší pro mě.

Markéta: Že bys jí řekla, hele podívej, tady je to takhle.

Respondent: Přesně, zeptáme se paní potom.

Markéta: Jo.

Respondent: Určitě. Jo, že i potom takové, uvědomuji si, že každý ten systém má nějaké své pravidla a i lidi, kteří třeba chtějí postupovat nebo prostě následovat ho absolutně rigidně. A mít tady ty informace jasně černé na bílém, kdy to prostě vlastně neobhajují, nebo nemáš to, že já ti teďka něco říkám, ale tady, není to můj výmysl, takže teďka tohle dělat prostě nebudem hotovo. No bylo by to určitě mnohem lepší. Dokážu si představit, že bych tam s sebou na tom boxu měla fakt něco takového, na co se prostě můžu obracet. A klidně si dokážu představit, že tam budou nějaké jakoby motivační citáty. Víš něco, co si prostě můžeš jakoby přečíst, nebo...

Markéta: Takové jako věty, které pomáhají a...

Respondent: Jo, prostě klidně jako víceméně takové afirmace prostě tam mít, nebo já nevím, něco tady v tom smyslu, no. Jako nemyslím stylem "prostě nejste v tom sami", ale něco takového...

Markéta: No a ještě si říkám, kdybys měla, jako to je úplně z jiného ranku, to já neovlivním, ale kdybys měla třeba nějaký jiný základ ze školy, umíš si představit, kdyby byl třeba předmět jakože semestrální, na perinatální ztrátu zaměřený, že by ses cítila, když by to přišlo poprvé, víc připravená?

Respondent: Já si myslím, že určitě, hlavně pokud by v rámci tady toho předmětu byly i nějaké modelové situace, kdy se do toho prostě můžeš postavit jakoby v té bezpečí té fikce.

Markéta: Takže ze školy se cítíš málo připravená na ty situace.

Respondent: Já jsem ze školy tak dlouho, že... Já prostě, tak obecně mě ta škola nepřipravila.
Jako na tu realitu té práce.

Markéta: Hlavně že jsme měli biofyziku, že?

Respondent: Ano, přesně tak. Hlavně biofyziku a vysvětlit, jak funguje cétéčko, ale...
No, že chápu, že je jakoby těžké do nás nacpat jako tu teorii a všechny tady tyhle věci, ale...
Jako z toho praktického hlediska, co jsem prostě nezískala na těch praxích, když jsem měla štěstí a dobré služby, tak jsem potom musela fakt si jako nahlodat sama už jako ta porodní asistentka.

Markéta: Takže si umíš představit, že by třeba ta péče při té perinatální ztrátě vypadala lépe, nebo jinak, když už by ty porodní asistentky vycházely ze školy na to lépe připravené.

Respondent: Já si myslím, že určitě, protože i na těch praxích se s tím můžeme setkat, že jo? A pokud... Vlastně ano, vím, že děti a lidé umírají, to víme všichni, ale vlastně pokud jakoby tam nemám nějakou tu přípravu, tak podle mě ještě i pro ty studentky je to o to náročnější, protože tak obecně neví, co vlastně u těch porodů jako normálně říkat, nebo prostě kde je jejich místo. A ještě když je to něco takového, ať už jak jsi zmiňovala, prostě nějaký traumatický, komplikovaný, nebo prostě s tou ztrátou, tak podle mě je to ještě o to horší. A věřím, že kdyby měly fakt nějakou, nějakou berličku už z té školy, že i na těch

praxích se to dá mnohem lépe zvládat. Já vím, že třeba na té praxi jsem měla mentorku, která byla super a ona myslím sama přišla o miminko v nějakém větším týdnu. Takže na jedné noční přišla paní se zamklým a ona za mnou jako vyloženě přišla a říkala "já tam za ní budu chodit teďka sama, protože prostě se rozhodli, že porod vyvolají normálně v pracovní době, tak ať jakoby na ní nejsme prostě teďka nějak, ať ji jako nezahlcujeme." A pak mi říkala, že prostě si myslí, že nejlepší by bylo to vyvolat rovnou, když tam prostě měla porodní asistentku, která má zkušenost, a troufám si říct, že by jí dala fakt dobrou péči, a zároveň jsme tam mohli chodit spolu, že jo. Že by to vlastně bylo i pro mě takové bezpečnější v té noci, v tom klidu, než prostě potom...

Markéta: V tom provozu...

Respondentka: Přesně.

Markéta: Já právě nevím, jak to je teď, já jsem taky dlouho ze školy, ale nám, když se to taky stalo s mojí mentorkou, tak vlastně taky mi řekla, že tam nebudu chodit, že vlastně mě ale ani nic o tom porodu neříkala, že kdyby mě to třeba aspoň popisovala, co se tam děje, co říká, co neříká a tak, tak by to pro mě taky bylo jiný než takhle prostě "ne". A já jsem šla, ona řekla, vezmi si jinou porodní asistentku a budeš chodit s jinou.

Respondent: Je pravda, že jak jsme tam byly my, tak ten porod jako neběžel, že ona prostě tam byla akorát na sledování, ale vím, že sama, ale to, co jsem na ní cenila, že říkala, že kdyby to prostě bylo k porodu, tak jasně tě beru s sebou, když paní samozřejmě bude souhlasit, ale vím, že jí sama říkala, že takhle prostě pokud vyloženě se nic neděje, jako... nic neděje, prostě když neběží ten porod, tak ať není prostě ještě víc konsternovaná. No. Ale to bylo asi tak poprvé, co vlastně, když jsem se s ní bavila, tak mi to tak jako říkala, že prostě je to samozřejmě extrémně smutné, ale že tam vlastně ukázala takové to, co by pro tu ženu v tu chvíli bylo vlastně lepší. Jo, že takový ten klid, méně lidí, empatie prostě než tady potom v tom dnu.

Markéta: A řekl to někdo té ženě? Byl tam na to prostor?

Respondent: Vůbec nevím. Vůbec nevím. Ví, že to jsme se bavili s tou mentorkou prostě za dveřma, nebo na té chodbě, kdy to byl hovor mezi náma dvěma. Jakoby nevím, jestli se k tomu dopracovali tak, že to doktor striktně doporučil, nebo to nevím, jak to probíhalo. Takže na jednu stranu si dokážu představit, že určitě ještě v těch studiích se tomu věnovat by bylo super. Zároveň si nedokážu třeba představit, kam by se takový předmět prostě nacpal, protože těch předmětů a věcí je fakt strašně moc.

Markéta: Jako já si fakt myslím, jak jsem byla ten jeden semestr v tom Německu, tak oni prostě neměli jako semestr biofyziky. Oni se úplně koukali, že mám jako zkoušku z biofyziky, jo. Oni tam prostě měli, oni měli něco jako základy takových jako věd. A tam byla fyzika, chemie a tak. A to byl jeden předmět. A jeden měli prostě od prváku, praxe a tady takové věci.

Respondent: Protože to by totiž chtělo úplně změnu, jakoby toho sylabu. Vyhodit tady ty kraviny, které prostě ty reálně...

Markéta: Jenže vím, že jednou jsem se o tom bavila s xxx (jméno porodní asistentky) a ona říkala, že to prostě nejde, že jsme jako v Evropské unii a že tam to je jasně dané, že takhle. Ale pak jedeš do Německa a to asi není v Evropské unii, že. Ale že to je jako nějak dané tou univerzitou, že když studuješ na lékařské fakultě, tak musíš mít semestr prostě biofyziky a toho a té anatomie a tak.

Respondentka: To je přesně tak. Ta lékařská fakulta. A najednou si říkám, že xxx (název města) vlastně možná bude mít výhodu, že není pod lékařskou fakultou, ale tak to je jedno. No takže určitě by to chtělo ideálně prostě fakt překopat celý ten syllabus. Ale tak to už se dostáváme do těch kořenových problémů, kdy prostě porodní asistence nemá vůbec v Česku úroveň, jakou by měla mít, že?

Markéta: My jsme dělali i takový výzkum, který proběhl v Česku. No my jsme ho nedělali, ale spolupracovali jsme na něm. A jako 60 % žen, jim vůbec nebylo nabídnuto rozloučení s miminkem. A to byl rok nějaký 2015, kdy se to dělalo, ten výzkum. Jako je to deset let, ale žádný další výzkum mezi tím není. Ale mně to přijde úplně šílené, že vlastně, jak to jako změnit, když ideálně už na té škole, aby ty nové porodní asistentky vycházely s těmi informacemi, že vlastně takový postup třeba není úplně košer. Ale pořád tam máš ty staré porodní asistentky, které jako nezměníš mi přijde. Které pořád ti budou tvrdit, že odnese to miminko a ani ho neukazujte. A bud'že ráda, že budete mít druhé, jste mladá. Že vlastně to, co ty ženy říkaly, že slyšely, tak si říkám, že kdyby tohle říkaly, že slyšely před třiceti lety, tak to pochopím. Ale jako teďka, v dnešní době, když ty informace jsou podle mě jako všude dostupný, ale oni se asi nevzdělávají ty staré porodní asistentky. A když uděláš kurz na perinatální ztrátu, tak se ti tam přihlásí, ale jenom ty, které se o to zajímají. A které už většinou něco ví, ale takové porodní asistentky tam nedostaneš.

Respondent: Já si myslím, že to není jenom o tom, že se oni nechtějí učit, nebo že je to nezajímá jako takové. Podle mě je to i fakt hodně osobnostní charakter. Že tady ty prostě porodní asistentky už si žijou v tom, že do důchodu dožiju. A vždycky jsme to tak dělali, funguje to, proč bych to vlastně teďka začala dělat jinak.

Markéta: A možná tomu fakt jako věří, že to je takový životní prostoj, že tak žijou.

Respondent: Ano. Já tomu fakt věřím, že to prostě jsou i nějaké ty společné osobní rysy. Protože jsem si jistá, že kolikrát tam jsou i vlastní traumata. A tak. A věřím, že to pro ně není vůbec příjemné u toho být. A víme, že prostě nejlepší je to zakopat, zavřít, dělat, že to neexistuje. Tak podle mě prostě je to jejich takový copingový mechanismus. A prostě ho akorát předávají dál i těm ostatním. Protože je to vlastně to jediné, co ony jsou schopné přijmout.

Markéta: Pamatuju si, xxx (označení osoby), která mě popisovala třeba, dva roky byla v xxx (název města) ve fakultce a umřelo jim ta miminko předčasně narozené. To byl nějaký 22. týden. Narodilo se ještě živé, nebo 21. Takový, co ještě nezachraňovali to miminko. Císařským řezem, narodilo se, ale ještě mělo známky života. A říkala, že standardní postup by byl, že zavolají perinatální paliativní tým. Oni by přišli, píchli by mu nějaké jako umrtvovací léky, ale že prostě to byla neděle večer. Že ona říkala, že než by se ten tým sešel, tak že všichni říkali, že to miminko mezitím umře. Takže jí řekli, ať ho prostě dá na ten kumbálek, zakryje ho a nechá ho tam a jde ošetřovat tu paní. Protože byla jako doktorka. A

ona říká, že prostě nemohla, že jim řekla, že ta paní počká, ne, to nebylo císařem. Že nekrvácí a že ji nepůjde teďka kontrolovat a šla za tím miminkem. A prostě se zavřela v tom kumbálu s tím miminkem a říkala, že asi za dvě minuty prostě umřel. Ale říkala, že jako ta atmosféra na tom oddělení, když pak vyšla z toho kumbáku, že to bylo úplně hrozný. Že prostě na ni fakt jako útočily ty porodní asistentky, proč to prostě dělala, že to pro ni bude teď jako hrozný. A že to miminko prostě stejně nemělo šanci a proč ho tam nenechala, že oni to tam tak dělají. A ona vlastně říkala, že se cítila, že jim jako ukázala i jinou možnost a že vlastně by to taky tak mohli dělat. A možná proto tak jako reagovali, že a mě to vlastně přišlo úplně neuvěřitelně, jako velká fakultka, xxx (název města) a je to třeba 5-6 let zpátky. A vlastně narazila na to, že tohle je jako tak, jak se to tam jako dělá.

Respondent: Já si myslím, že to je i potom taková ta už jako nastavená úroveň, že, tak se říká, že někdy, když ukážeš těm lidem jinou cestu, tak vlastně ty je jakoby traumatizuješ. Takže si uvědomí, co vlastně všechno teda jakoby napáchali nevědomky, jo. A že to oni se tomu taky brání a zároveň je to absolutně něco mimo asi tady ty věci. Ale pokud je to místo, kde prostě ta smrt chodí tak často, tak prostě tam to potom je prolezené úplně všude a s tím i taková ta jakoby agrese. Víš, že najednou, jak vlastně někdo tu smrt jako uctí, tak ta reakce je prostě úplně jiná, než bys čekala. Víš?

Markéta: Jo, ještě jak jsi říkala, že by sis představovala, že by ten letáček mohl být, já jsem strašně nestrukturovaná, sorry.

Respondent: V pohodě.

Markéta: Mohl být voděodolný, že by ti to přišlo jako dobrý, tak umíš si představit něco, co ještě by bylo na něm dobrý jako teď fakt jako faktický věci, ne informační. Jakože, nevím, aby byl třeba nějak malý, aby to bylo možné si vzít sebou na ten box nebo spíš bys to používala mimo ten box. Takže je jedno, jakou to bude mít velikost. Jestli jako třeba ta skladnost je kritérium, které by ti přišlo dobrý.

Respondent: Určitě, protože vůbec co je na tom oddělení, co je jakoby velké a tak, nebo není jasné kam to dát, tak se to vždycky založí někam a spíš se to ztratí. Dokázala bych si představit, že my jsme většinou všechno mívali prostě zalaminované max A4, takže bych si možná klidně představila A5, která se složí, takže vlastně se dá někam lehce přidat, ale pak se dá rozložit a vlastně můžeš to mít klidně i na tom boxu položené někde na stolku nebo něco. Takový prostě jenom, možná bych si dokázala představit. Asi spíš než takové to klasické, ten troj, jakoby leporelo nebo něco.

Markéta: Jo, a ještě jsme se chtěla...

Respondent: Nebo promiň, možná klidně fakt nějaký formát a mít to z jedné a z druhé strany, že klidně ten jakoby základ co říkat neříkat, kde si co si, mít prostě na nástěnce, pak to jakoby můžeš vzít a z druhé strany klidně i tady ty o pohřebnictví, sociální, jo. Myslím, že by to tak taky mohlo fungovat, že by to nebylo jako otvírací... Promiň, tys chtěla něco...

Markéta: Jo, já jsem se chtěla zeptat, odkud ty informace jako do té nemocnice vlastně chodí, jak vlastně to tam přinést, jestli to je něco, že vás prostě kontaktuje firma a řekne, máme tady pro vás letáčky týkající se, nevím, zvýšeného krvácení a teď vám to tam prostě

dají, nebo se to pošle poštou, nebo to přijde třeba od školy.

Respondent: Já si myslím, že úplně nejefektivnější je prostě osobně něco. Osobně i s nějakou jakoby tou praktickou, s nějakým tím předáním nebo něco. Já vím, že sice potom je těžké jako ty lidi samozřejmě donutit, nebo donutit, aby přišli jako jich co nejvíc samozřejmě, i potom ve svém volném čase a tak, ale já vím, že třeba když nám přišly jakoby ty memory boxy, tak fakt jako přijeli z toho Dítě v srdci, že jako přijeli, ukázali nám i co všechno v tom boxu je, jak to jakoby mají zamýšlené, že jsme si to mohli v té praxi vidět. Jo, protože vlastně potom, jinak to je oznámení "memory boxy jsou ve třetím šuplíku". A že takhle vlastně to myslím bylo jako, když to řeknu blbě dobrovolně, "hele, přijedou, kdo chcete, přijďte". Ale vlastně nevím, jestli oni kontaktovali to vedení a to jako s tím souhlasilo. Nebo jestli někdo třeba z xxx (název města) jako by to zmínil.

Markéta: Aha. Další nemocnice, aha.

Respondent: Jo. Jako jestli to prostě zmínili, že to tam mají a pak někdo třeba řekl té vrchní a pak ji kontaktovali. Ale myslím si, že spíš to bylo, že oni zkontaktovali tu porodnici.

Markéta: Aha. A když se takhle něco zavádí nového na oddělení, tak to kontaktuješ jako vedoucího, toho primáře anebo vrchní sestru, kdo na to má takový vliv, jako že třeba, jestli může vrchní sestra rozhodnout o tom, že se prostě budou používat memory boxy, to asi jo, že?

Respondent: No strašně záleží na tom, jako asi ideálně vrchní sestra, protože ta má na starosti ten gynpor, že jo. Ale potom záleží i na velikosti toho sálu, že potom kolikrát to prakticky řeší prostě ta staniční. Ale já si myslím, nebo takhle, já jsem měla za to, že jako když se píše, tak většinou to bylo jako primář vrchní, ideálně třeba i ta staniční, když je na sále daná. A vím, že třeba vrchní v xxx (název města) je informovaná, ale ne tolik, že tam to spíše řeší ta staniční. V xxx (název města) vrchní se staniční jsou celkem jakoby ruka v ruce. Že tady ty novinky a tak řeší jako hodně spolu. Nebo že samozřejmě tak tu praktičnější věc je ta staniční, ale ta vrchní jako to řeší hodně. Takže úplně nejideálnější by podle mě bylo se klidně zeptat i navázat prostě kontakt s nějakou porodní asistentkou z toho sálu. Takže prvně získat nějakou tu informaci, než jít vyložení rovnou z vrchu.

Markéta: A ještě já jsem nad tím letáčkem přemýšlela tak, že by to bylo použitelné ne jenom jako v nemocnicích, ale i pro komunitní porodní asistentky, protože tak, jak je třeba teďka ta poporodní péče, že, nově od pojišťovny, tak na to samozřejmě mají na rok i ženy, které potratí, nebo přijdou o miminko. A dokázala by sis představit, že bys něco takového používala jako komunitní porodní asistentka, že bys to prostě měla v tašce a když by se ti ozvala žena na poporodní péči tady s takovou zakázkou, že by sis to projela?

Respondent: Jo.

Markéta: A je tam všechno, co jsi říkala, že bys tam ráda měla, to by ti stačilo, nebo v té komunitě by si byla ráda ještě za něco jiného?

Respondent: No určitě třeba víc odkazů. Jako, já vím, ale klidně i linky na tu perinatální ztrátu.

A pokud jsou nějaké seznamy, já nevím, psychologů, kteří se třeba specializují na tady ty věci,
tak klidně, aby to tam bylo.

Markéta: Aby jsi tu ženu mohla odkázat.

Respondent: Jo. Tady bych si asi klidně představila mít prostě k tomu i nějaké vyložene letáčky, něco malého s těma kontaktama, co bych jí tam klidně mohla nechat.

Markéta: Aha.

Respondent: I když věřím, že asi v porodnici by taky dali spoustu věcí, že? Ale...

Markéta: Já jsem si třeba říkala, mě by se hrozně líbilo, kdyby to bylo, to je jedno, jestli A5, ta skládací byla blbá, ale kdyby k tomu byl třeba takový jako motýlek hezky zalamínovaný, a vlastně kterého můžeš použít na ty dveře na označení, co se tam děje ta perinatální ztráta.

Respondent: Jo, to bylo super.

Markéta: A tak víš, že by to bylo v rámci toho a vlastně ta nemocnice by to nemusela nějak vymýšlet, řešit a tak, ale vlastně by to bylo už v rámci, v jednotném designu a tak. To jsem si říkala, že bylo hezké.

Respondent: To bylo hezké, jo.

Markéta: Takže ty seznamy jsem si tam napsala. Jo. Dobře, hele, mě asi, myslím, že jsem se tě zeptala na všechno.

Respondent: Jo, to je mega dobrý nápad, dávat to takhle na dveře. Nebo prostě někam napřed.

Markéta: Vlastně všichni ví, je třeba je proškolit, že víš, co to znamená. A pak každý ví a nejde tam uklízečka prostě, když se to tam děje.

Markéta: Jo, dobrý, hele, tak za mě je to všechno. Děkuju za tipy, říkala jsi hodně věci, které tam mám. A to mě trochu těší, že jsem o tom dobře přemýšlela. Ale dalas mi i nějaké nové tipy.
Tak to děkuju.

Respondent: Děkuju.